

Recenzia na predstavenie **Divadelného zoskupenia Stopy snov** pod názvom

„Ako Môžem...!“

Autorské divadelné predstavenie je výsledkom práce Patrície Jarjabkovej-Garajovej a Dáši Rúfusovej, ktoré sa aktívne venujú klientom Domova sociálnych služieb Prima, kde pred 4 rokmi založili divadelné zoskupenie Stopy snov, zložený zo zdravotne znevýhodnených ľudí rôzneho veku a pohlavia. Vytvorili spoločne akúsi druhú rodinu, v ktorej si všetci dôverujú a učia sa vzájomnej komunikácii. Práve prekonávanie komunikačnej bariéry najmä v zmysle prejavovania svojich vlastných emócií, vzniklo toto divadelné predstavenie, ktorému formu dodala režisérka Viki Janoušková z divadla Ticho a spol.

Proces tvorby predstavenia začal dramatickou hrou.

Hra je účinným prostriedkom pri dosahovaní výchovných aj vzdelávacích cieľov takmer bez vekového obmedzenia, či inteligenčnej úrovne, preto ju autorky zvolili za východisko pri práci. Tvorivé hranie podnecuje predstavivosť a fantáziu, stačí vziať jeden druhého za ruku a spoločne prekračovať mláky, podliezať prekážky, udrieť si hlavu alebo sa popáliť, či zľaknúť. Pritom však priestor na hranie ostáva úplne prázdny – postačí kúsok fantázie.

Do predstavenia nás uviedla scénická hudba, jednoduchá kompozícia interpretovaná akustickou gitarou. Do scénograficky čistého priestoru javiska, ktorý obsahoval len rebrík so spustenou sieťou a lano spustené zo stropu, postupne prichádzali aktéri – „herci“, vo svojom vlastnom charaktere bez akýchkoľvek masiek či kostýmov. Rolou každého z nich bolo hrať samého seba. Dokázať prirodzene vyjadriť svoje emócie, zachovať charakter vlastného pohybu a zvládnuť pohyb po javisku (smer, načasovanie, motivácia).

Ako diváci sme si uvedomili, aké ťažké je rozprávať sa, keď sa človek nedokáže správne vyjadriť. Zazneli vety typu *„dobré veci – zlé veci, ťažké veci,...“*, *„život je ťažký“*, *„ďakujem vám za všetko, čo pre nás robíte“* a pod. Pri predstave tmavého priestoru javiska s atmosférou dotvorenou pútavou hudbou, pôsobili tieto výpovede postihnutých neuveriteľne silno.

Hravou formou divákovi priblížili atmosféru dramatickej hry a my sme sa ocitli v akomsi tvorivom svete, kde je všetko možné.

Predstavením sa niesla symbolika uzlov, ktoré predstavujú na jednej strane niečo, čo nás zväzuje, skľučuje, spútava, je akousi bariérou v nás samých, vo vyjadrení svojich pocitov, myšlienok, prekonávaní problémov a ťažkostí – preto uzol treba rozviazať, a na druhej strane je to puto, niečo čo nás spája – ľudí medzi sebou, ľudí s miestami, zážitkami, skúsenosťami, niečo, čo je akousi križovatkou všetkého okolo nás, priateľstvo, láska... keď sa pomyselná niť pretrhne, dokážeme ju opäť zviazať pevným uzlom.

Každý z hercov dostal svoj uzol, zabalený ako darček a postupne ho rozbaľoval – akoby tým odhaľoval svoje vnútro pred očami nás všetkých, a tým, že sa dokázal vyjadriť slovami, oslobodil sa od bremena, ktoré ho ťažilo. V tej chvíli rozväzovali aj uzly vytvorené z plachiet lemujúcich javisko, či visiace zauzlené lano.

Zopakované obrazy hercov umocnili atmosféru aj v závere hry, kedy sme ako diváci pochopili aj druhý pohľad na symboliku uzlov, a to spájanie, zblížovanie a vzájomné porozumenie.

S hercami ja na javisku nás spojil krásny zážitok z približne hodinového predstavenia.

Mgr. S. Janovičová